

MEDEDELINGEN
van de Stichting
FAMILIE VIS VAN ZAANDIJK
nummer 14, april 1987
Redactie: Piet Vis
Heyme Vis

adres: Onder de Boompjes 35,
2802 AP Gouda

I N M E M O R I A M
J A C O B V I S J C Z

Op 8 november 1986 overleed te Zaandam Jacob Vis JCz., geboren te Zaandijk 2 november 1904.

Voor de Stichting Familie Vis van Zaandijk is dit heengaan van Jaap een onherstelbaar verlies. Datzelfde is het natuurlijk ook voor zijn vrouw. Maar dat het voor onze Stichting een zo groot verlies betekent, is geen vanzelfsprekend-

heid. We willen het met nadruk toelichten door in het kort de feiten te releveren.

Van hem is het idee afkomstig om te komen tot een nieuwe uitgave van de geschiedenis van de familie Vis van Zaandijk. Dat idee heeft hij met niet aflatende wilskracht en met veler medewerking weten te realiseren, zodat in 1974 het werk V I S A S A A N D Y K is verschenen. Zonder zijn permanente activiteit en waakzaamheid zou het nooit zover zijn gekomen. De vele geslaagde familiereünies zijn allen - uitgezonderd die van 20 september 1986 - door hem georganiseerd. De notariële constitutie van onze stichting was zijn initiatief. Zijn zorg voor de financiering van de uitgave van de familie-kroniek en van de verdere activiteiten was de solide basis waarop elk zich kon verlaten. Zijn laatste zorg, die hij ook nog heeft volbracht, was om te komen tot wijzigingen in het dagelijks bestuur van de Stichting toen hij en Dirk Vis meenden hun functies in dat bestuur neer te leggen, opdat de continuïteit van de werkzaamheden zou zijn verzekerd en in vertrouwde handen gelegd.

De achterblijvende bestuursleden gedenken hem in grote dankbaarheid en zullen trachten althans iets van de kracht en de inzet waarmee Jaap Vis dit heeft gedaan, aan het werk van onze Stichting te blijven geven. Het is naar de mening van de redactie terecht om hieronder de rede op te nemen die Dirk Vis heeft uitgesproken bij de crematie op woensdagmorgen 12 november 1986 te Westerveld.

Jaap Vis was ereburger van de voormalige gemeente Zaandijk. Hij was de laatste van de velen die met de naam Jacob Vis te Zaandijk hebben gewoond. Hij behoorde tot de dertiende generatie van Oudt-Heyn's afstammelingen die in onafgebroken reeks sedert de stichting van het dorp in 1494 daar hebben gewoond. Het besef van die zeldzame situatie was bij Jaap steeds levendig en inspireerde hem. De gedachte aan het 500-jarig bestaan van Zaandijk in 1994 was voor hem zelfs een opwekkende idee!

Hij ruste in vrede.

R E D E van Dirk Vis bij de crematie van Jacob Vis JCz. op 12 november 1986 te Westerveld.

J A C O B V I S , Jaap, je staat ons nog zo levendig voor de geest, we kunnen je

in onze gedachten eigenlijk niet met de dood verbinden. Je wilde het leven; je levenswil en je levenskracht hebben de medische wereld berbaasd. Die drang om te leven heeft ook gemaakt dat je geen oude man was, ondanks hoge leeftijd. Voor jou betekende het leven aktiviteit, actief zijn tot het laatste toe, werken.

Het is al zoveel jaren geleden, dat je gezondheid je dwong om een drukke, verantwoordelijke werkkring af te sluiten, je grote levenswerk, de scheepsbouw waaraan je zoveel kracht hebt besteed: de beste jaren van je leven, met nog vele andere maatschappelijke en kulturele activiteiten.

Dat was een afsluiting in de zestiger jaren. Maar al veel eerder was een omwenteling, een herziening noodzakelijk. Zijn wij beiden, jij en ik, niet van de generatie die in zijn opkomst overvallen werd door de grote crisis en oorlogsdreiging van de dertiger jaren? Jouw geplande toekomst zou ver over de grenzen liggen in een wijd gebied waar je initiatief en organisatievermogen een groot werkterrein zouden vinden. Dat heeft niet zo mogen zijn, een heroriëntering was ook toen nodig. Het werkterrein werd dichterbij huis gevonden en daar heb je je met alle kracht op geworpen. Plannen maken, plannen uitwerken, organiseren, alles met die sterke wil, die krachtige visie, doortastend, zonder omwegen; niet te lang piekeren over wat er moest gebeuren, maar d o e n , met anderen, maar ook, desnoods, t e g e n anderen en anderer mening in. Want jouw visie was de enige van waaruit je kon werken.

Waren het in het eind van de jaren dertig de omstandigheden van buiten die je dwongen om het roer om te gooien, in de zestiger jaren waren het omstandigheden van binnen uit, van je eigen gezondheid, die je dwongen het grootste deel van je economische en maatschappelijke activiteiten op te geven. Ik verkeerde toen in vrijwel dezelfde omstandigheden en wij kwamen tot elkaar door onze wederzijdse vriend Johan Groesbeek, die ons samenbracht in verband met jouw initiatief om te komen tot een geheel nieuwe uitgaaf van de familiegeschiedenis Vis van Zaandijk, waarvan de eerste uitgaaf op het eind van de vorige eeuw was verschenen, bewerkt door je vader Jakob Cornelis Vis, tezamen met G.J. Honig.

Dit contact tussen ons beiden leidde tot een hechte samenwerking en vriendschap waarbij wij elkaar op wonderlijke wijze aanvulden. De resultaten, de ge-

volgen daarvan zijn omvangrijk en stormachtig geweest. Niet alleen verscheen er in 1974 een lijvig en kostbaar boekwerk dat een geschiedenis van vijf eeuwen in een kroniek samenvatte, maar ook werden er vele reünies door Jaap georganiseerd; daardoor zijn vele kontakten gelegd die blijvende vriendschap betekenden.

Onze samenwerking eindigde pas toen onze opvolgers de zo geslaagde reünie organiseerden op die zonnige 20e september die je nog grotendeels hebt kunnen bijwonen.

Deze reünie was als een bevestiging van het vele werk dat je in de laatste vijftien jaar hebt verricht. Want zonder jouw talenten van organisatie en doorzettingsvermogen was van dat alles niets werkelijkheid geworden, hoeveel historisch materiaal ik ook mocht hebben verzameld. Jij was als het ware de verpersoonlijking en de laatste vertegenwoordiger van vele, vele generaties die in de loop van vijf eeuwen, afstammend van de stichter en eerste bewoner van het dorp in 1494, onafgebroken werkten, aan die sobere Lage-dijk, en die Zaandijktot een bloeiend en nog steeds door zijn eigen karakter interessant, ja uniek dorp hebben gemaakt.

Je hebt nu je vertrouwde woning moeten verlaten; een groot gemis, grote droefheid vervult ons als we nu de wijde, brede Zaan zien en het uitzicht op de Zoeker, de oude molen, zo verbonden met de geschiedenis van ons voorgeslacht, het jou zo dierbare tafereel waarvan je de laatste jaren zo volop hebt kunnen genieten, binnenshuis, maar ook zoveel mogelijk als het weer het toeliet, buitenshuis.

De laatste Jacob Vis heeft nu Zaandijk verlaten. Met je heengaan, Jaap, is een tijdperk afgesloten.

Vandaag kijken we terug op een rijk verleden, een gelukkig verleden. Maar ook kijken we vandaag naar de toekomst. De dood is als een poort die de mens, die elk mens op zijn tijd passeert. Vreemd genoeg wil men de dood tegenwoordig niet anders zien dan als een einde, een absoluut einde. Maar evenmin als de materie, de stoffelijkheid, in het totale niet kan verdwijnen, even zo min kan de geest in het totale niet verdwijnen. De menselijke geest is een realiteit die zich tijdens het leven aan onze zintuigen manifesteert. Maar na het heengaan valt de zintuigelijke waarneming weg, slechts de herinnering blijft ons over. Niet meer dan dat, want we hebben ons niet geoefend, niet bewust geoefend in het betreden van de wereld van de geest die toch toegankelijk moet zijn, die betreden kan worden. Dat die

wereld er toch is, en dat alles wat geestelijk is gepresteerd tijdens het aardse leven, in een of andere vorm beklijft en niet in het ondenkbare n i e t s opgaat, dat is een logisch feit waar onze materialistische eeuw domweg en liefdeloos aan voorbijziet.

Onze droefheid om je heengaan, Jaap, is onze eigen droefheid, niet jouw droefheid, want jij bent daar overheen, daar bovenuit. Annie en je kinderen en veel anderen, we zullen je zeer missen, maar onze dankbaarheid moet overwegen. Dankbaarheid voor het zeldzame en langdurige huwelijksgeluk en een veelzijdige werlzaamheid waarin je steeds de mogelijkheid schiep om jezelf, je eigen doelstellingen na te streven en te verwezenlijken. De dankbaarheid overweegt en moet de droefheid overstralen.

V a a r w e l , J A C O B V I S .

- - - - -

F A M I L I E - R E U N I E 1 9 8 6

Bijna 70 familieleden en belangstellenden spoedden zich op 20 september 1986 naar de bakermat van onze familie. De bijeenkomst vond plaats op een historische plek: het oude kantoorgebouw van de firma Jacob Vis Pz., daterend uit 1873, maar bovendien de plaats waar vóór die tijd het oud-zaanse koopmanshuis heeft gestaan waar vijf generaties V I S hebben gewoond.

Vanaf half elf kwam men aan, om onder het genot van een kopje koffie en een zaanse bolus de relaties met de oude bekenden weer strakker aan te halen. De vorige reünie, waar de meesten elkaar voor het laatst gezien hadden, lag immers alweer ruim 3 jaar achter ons. Om 11 uur perste eenieder zich in de vergaderruimte, die eigenlijk niet op zoveel man berekend was. Maar er gaan veel makke schapen in een hok, en het werd er des te genoeglijker (en warmer) door. Piet Vis, de voorzitter, opende de bijeenkomst met de mededeling, dat er binnen het bestuur een functie-wisseling had plaatsgevonden: het duo Dirk en Jaap Vis had zich terug getrokken uit het dagelijks bestuur ten gunste van de "troika" Piet Vis, Jaap Kuyt en Heyme Vis. De samenstelling van het bestuur bleef echter ongewijzigd.

Na nog wat huishoudelijke mededelingen werd het woord aan Dirk Vis gegeven, die

weer een uitstekend verhaal hield, dit keer over de lakfabriek firma Jacob Vis Pz. Bij de ontruiming van dit kantoor waren Dirk en Jaap Vis in de gelegenheid om in het archief rond te neuzen, en juist déze resten van het bedrijf vormden de basis van de causerie. Voorts vertelde Dirk Vis nog eens een aantal bijzonderheden in verband met de economische historie van de familie en de verwantschap van de beide familietakken. Dit alles vond zijn oorsprong bij dat begin, de stichting van Zaandijk, bij akte van 20 september 1494, dus juist de datum waarop wij samenwaren. Over acht jaar zal hopenlijk het 500-jarig bestaan van het dorp Zaandijk worden herdacht. Dirk Vis knoopte hieraan nog vast dat dit gebouw waar wij bijeen waren het geboortehuis is van mevrouw Annie Avis-Vis die op 21 september, dus 'morgen', haar 84ste verjaardag gedenkt en die hier als nestor in ons midden aanwezig is.

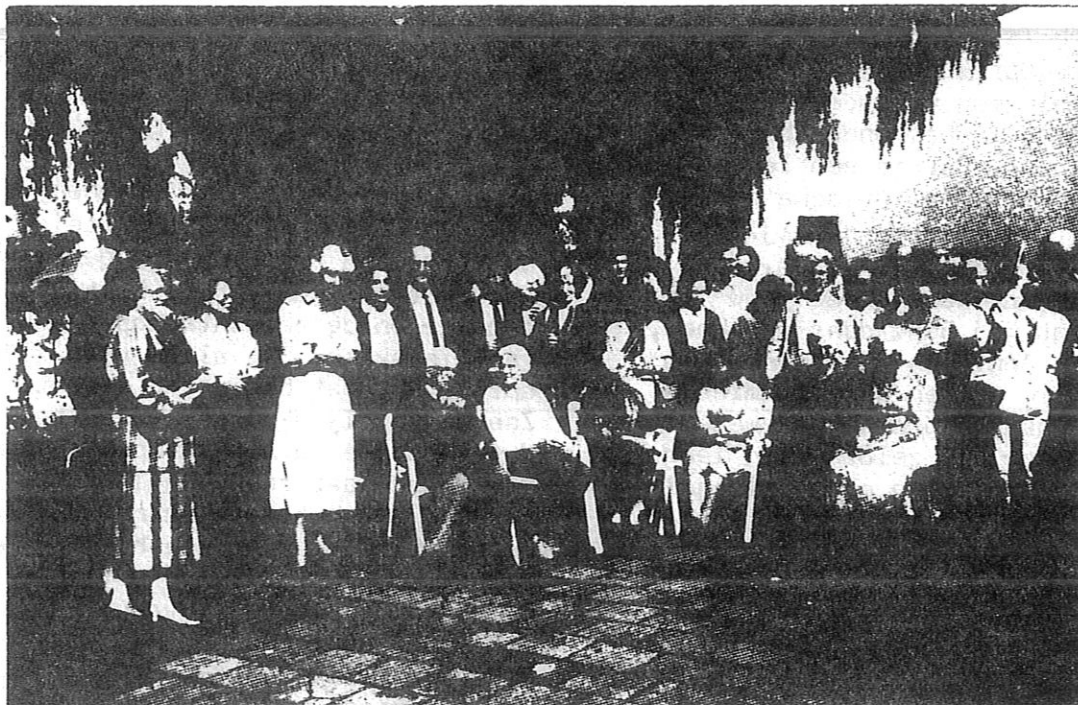
Hierna nam Piet Vis nogmaals het woord, om Dirk te bedanken voor zijn praatje en tevens om zowel de laatste als Jaap Vis een blijk van waardering te overhandigen voor het vele werk dat beide heren in de loop der jaren verzet hebben. Hen werd beiden een kandelaar van aardewerk overhandigd (vervaardigd door Renate Körber), die een zeemeermin voorstelde, met op haar rug geschilderd een boom des levens cq stamboom.

Na deze "plechtigheid" was er gelegenheid tot het nuttigen vna een aperitief en het bezichtigen van het pand, dat voor deze gelegenheid was opgesierd met wandkleden, die gemaakt waren door Cees Vis.

In de tussentijd werd een uitstekende broodmaaltijd klaargezet door het personeel van de heer Vens, de huidige uitbater van het pand aan de Lagedijk.

Na de maaltijd en de groepsfoto's werd het gezelschap in 3 groepen opgesplitst:

- een groepje mensen, dat rustig bleef n - praten en herinneringen ophalen op het terras aan de Zaan;
- een groep die een bezoek bracht aan de Zaanlandse Oudheidkamer, en daar op een zeer deskundige wijze werd rondgeleid door het echtpaar De Wit, conservators van het museum;
- een groep die eerst, onder leiding van Simon Honig (werkzaam in het Openlucht Museum te Arnhem) een tocht maakte over de Lagedijk naar de Dominee's Tuin - hetgeen erg interessant was, want elk huis had wel iets met de familie Vis

van doen - en daarna alsnog óók een bezoek bracht aan de Zaanlandse Oudheidkamer.

Rond een uur of 3 kwam er zo zoetjes aan een einde aan het geheel. Mede dank zij het weer, dat erg meewerkte, is het een zeer geslaagde dag geweest, die allen graag nog eens over zouden willen doen, al was het alleen maar omdat in een tijdsbestek van ca. 5 uur de gelegenheid ontbreekt om je met iedereen te onderhouden, waar je nog vroegere herinneringen aan of mee hebt.

Deze bijeenkomst miste een gezamenlijke afsluiting. We hopen daaraan een volgende keer beter vorm te kunnen geven. Grote voldoening gaf het dat Jaap Vis, ondanks zijn ongesteldheid, de bijeenkomst nog voor een belangrijk deel heeft kunnen bijwonen. Ook voor hem was deze geslaagde dag aanleiding om voldaan op zijn werk terug te zien.

N E D E R L A N D S Z O U T H O N D E R D J A A R O U D

Op uitnodiging van de Werkgroep Zoutmuseum van de Stichting Behoud Delden woonde Dirk Vis op 1 mei 1986 de opening bij van de tentoonstelling 'Nederlands Zout, honderd jaar oud', in het gemeentehuis van Stad Delden. Tijdens deze feestelijke opening is door Dr A. van Es, Lid Algemene Directie Akzo Zout Chemie een rede uitgesproken die wij hieronder laten volgen, met dank aan Dr van Es die ons de tekst ter beschikking stelde. Op de tentoonstelling waren

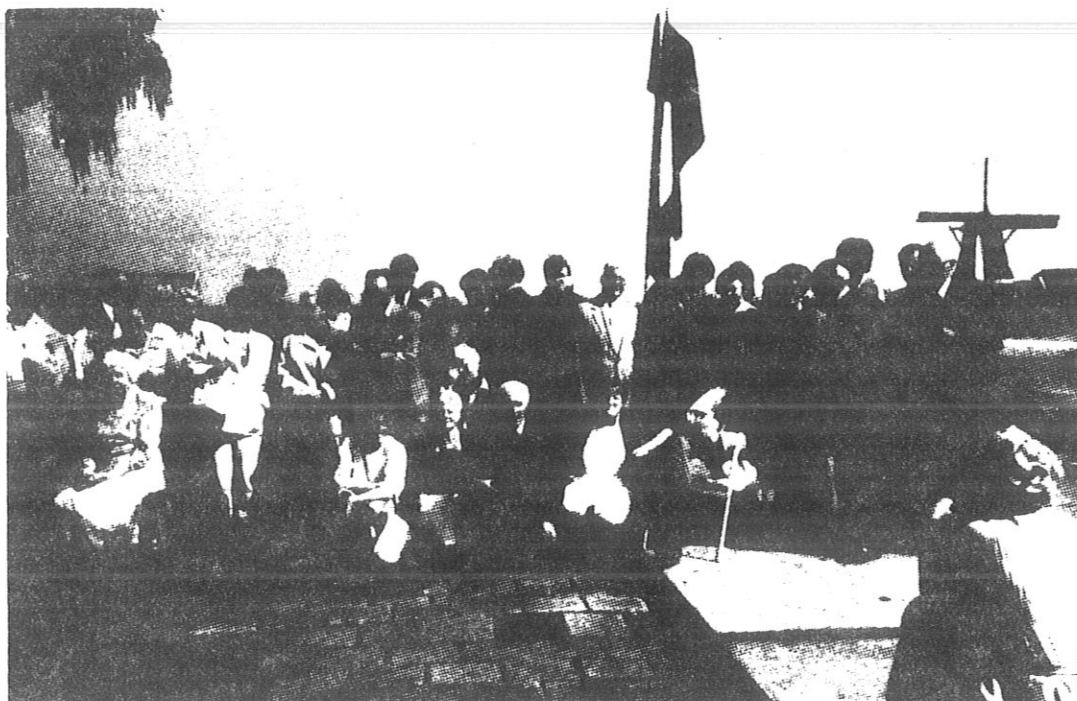
king stelde. Op de tentoonstelling waren objecten die de herinnering aan de zoutpionier J.P. Vis duidelijk demonstreerden. Het is verheugend dat nu ook van de kant van de Akzo directie waardering wordt uitgesproken voor het werk van 'Kopiet' Vis.

V A N Z O U T K E E T T O T Z O U T I N D U S T R I E

Zout heeft in Nederland altijd een grote economische betekenis gehad. Het was zowel een belangrijk handels- als industrie-product.

Naast toepassing als voedings- en smaakstof werd het al in zeer vroege tijden gebruikt om vlees en vis te conserveren. Een heel oude toepassing van zout was die ter verkrijging van glazuur op aardewerk. Verder was zout nodig bij blekerijen, leerlooierijen, fabricage van poetsmiddelen, voor het zuiveren van vetten, bij zeepziederijen en vele tientallen andere meer industriële toepassingen.

Honderd jaar geleden waren er nog ongeveer 50 zoutziederijen in Nederland (ook wel zoutketen genoemd). Over het algemeen kleine bedrijven, die ruw mijnzout invoerden en dit via oplossen en zuiveren gingen zieden. De zoutziederijen klaagden over het belastingstelsel. Men bepleitte afschaffing van het invoerrecht op ruw zout en heffing van het zoutaccijns bij de gebruiker in plaats van de fabrikant. De zoutverbruikende takken van nijverheid wensten daarentegen vrijdom van accijns op het zout. Het accijns op zout is overigens pas in 1951 afgeschaft.

Bij toeval werd in 1886 in Delden zout aangeboord. Wij zouden mogen verwachten dat er haast gemaakt zou worden met de exploitatie van deze nieuw ontdekte en zoveel belovende delfstof. Het was immers een uitermate geschikte tijd: de Nederlandse industrie was in opkomst. De exploitatie begon echter ruim dertig jaar later. Waarom duurde dit zo lang? Was er geen kennis? Beslist wel. Jacob Pieter Vis, een jonge zoutzieder uit Zaandijk, was na het lezen van het bericht over de zoutvondst op het landgoed Twickel niet meer te houden. Hij was een echte vasthouder en rustte niet, voordat de "Zout" was opgericht, in het jaar 1918. Dat dit niet zonder moeilijkheden verliep moge blijken uit het volgende.

In 1893 associeerde Vis zich met de Kralinger A.A.Kolff, om samen de N.V. Rotterdamse Zoutziederij Kolff en Vis te beginnen. Dit bedrijf startte toen reeds met het vacuümprocédé. Zo werd het één der best geoutilleerde, modernste ziederijen en een ideale financiële springplank van waaruit Vis zijn plannen wilde gaan realiseren.

Uit de correspondentie van Kolff en Vis van de jaren 1894-1896 blijkt dat Vis, naast zijn harde werken aan verbeteringen in eigen bedrijf, één gedachte had die hem bezig hield, nl. een Saline op Nederlandse bodem.

Bij de toenmalige Minister van Waterstaat, Handel en Nijverheid pleitte Vis voor het stichten van een Nederlandse Saline. Hij wees met name op de grote afhankelijkheid van Duitsland en Engeland wat betreft de invoer van ruw zout.

Moeilijke tijden braken aan voor de zoutzieders. Dit leidde ertoe dat op 3 maart 1897 een 45-tal zoutzieders uit het hele land bijeenkwamen in het "Zuid-Hollandsche Koffiehuis" te Rotterdam.

Naast de moeilijkheden met de accijns en de afhankelijkheid wat betreft prijs en toevoer van het ruwe zout uit het buitenland, had de hevige onderlinge concurrentiestrijd hen tot deze stap gebracht. Iedere stad van betekenis had in die tijd nog een eigen zoutziederij. Dat dit dan leidde tot overproductie - en derhalve een prijzenslag - laat zich raden. De ontmoeting tussen de zoutzieders leidde ertoe dat zij zich op 8 maart 1898 organiseerden in de "Zout-Conventie". Deze Zout-Conventie heeft bestaan tot 1967, het jaar waarin de laatste zoutziederij overging naar de Koninklijke Nederlandse Zoutindustrie.

De Zout-Conventie beoogde een driezijdig doel:

- regeling van prijzen;
- verdeling van afzet;
- vaststellen van leverings- en betalingscondities voor consumptiezout.

Het lag voor de hand dat er zich binnen de Conventie de nodige spanningen voordeden. Enerzijds maakten de leden zich gezamenlijk sterk tegen het buitenland, anderzijds hield men elkaar goed in de gaten.

De notulen van de algemene en de bestuursvergaderingen die voor een groot gedeelte bewaard zijn gebleven, geven een boeiend beeld van het wel en wee van de Zoutindustrie in de periode van 1897-1967.

De toenmalige Minister Posthuma, die de leiding had van de Nederlandse Voedselvoorziening tijdens de eerste Wereldoorlog, drong er bij Vis op aan de gelede- ren in de Zout-Conventie te sluiten. Dat dit nodig was, blijkt uit de behandeling van het wetsvoorstel over de zoutexploitatie op 16 mei 1917. De politieke discussie kende vele hoogtepunten, maar uiteindelijk sprak de Tweede Kamer. Het wetsvoorstel werd met 43 tegen 21 stemmen verworpen.

De pionier Vis was teleurgesteld en even uit het veld geslagen. Gelukkig liet hij het er niet bij zitten. Hij kwam strijd- lustig terug en weerlegde alle bezwaren. Binnen de Zout-Conventie kwam men op één noemer.

In december 1917 schreef Vis in een brief: "alle belanghebbenden bij het zoutzieders- bedrijf hebben zich bij ons aangesloten... maakt de Kamer nu nog bezwaren dan wasch ik mijn handen in onschuld..... onwille- keurig slaak ik de verzuchting van 1895 tot 1917..... en nog niet verder!"

Op 6 januari 1918 berichtte Vis aan Mi- nister Treub van Financiën dat, om tege- moet te komen aan de bezwaren van de voorstanders van Staatsexploitatie, de Staat in plaats van een achtste deel de helft van de overwinst zal krijgen. Verder deelde hij de Minister mede, dat Duitsland slechts uitvoervergunning voor ruw zout gaf tegen betaling van f46.- per ton, ongeveer "het dubbele van hetgeen wij voor de oorlog voor ons geraffineerde product ontvingen..... in een half jaar gaat een kapitaal over de grenzen, waar- mee de Saline had kunnen worden inge- richt..... schiet nu op....." einde cis- taat.

Op 24 april 1918 werd door de Tweede Ka- mer het wetsvoorstel betreffende ontgin- ning van steenzout bij Buurse met 49 te- gen 9 stemmen aanvaard.

De tegenstemmers waren allen Sociaal De-

mocraten, die meer invloed van de Staat wensten. Toen op 14 juni 1918 zonder h' hoofdelijke stemming ook de Eerste Kamer haar goedkeuring aan het wetsvoorstel hechtte, kon Vis dank zij eindeloze vol- harding beginnen met de bouw van de Saline. Op 17 maart 1919 werd het eerste zout aan- geboord. In dat jaar werd 25.000 ton ge- produceerd. Tot en met 1985 werd er uit de Nederlandse bodem (Twente en Gronin- gen) ruim 78 miljoen ton zout gewonnen.

Dit is het beeld van de pionier van de N Nederlandse Zoutindustrie. Door zijn le- venswerk kon een Nederlandse bedrijfstak, die aan Het einde van de vorige eeuw praktisch verlopen was en zich bijna uit- sluitend met de vervaardiging van een consumptiegoed bezig hield, zich op tijd aanpassen aan de eisen die de moderne maatschappij stelde en uitgroeien tot een concern van wereldformaat.

Hier in Twente werd de basis gelegd voor Akzo Zout Chemie met een wereldwijde zout- produktie van ruim 13 miljoen ton zout per jaar, de grootste zoutproducent ter wereld!

B E S T U U R E N R E D A C T I E

Het bestuur van de Stichting bestaat thans uit de volgende leden: Piet Vis (voorzit- ter), Heyme Vis (secretaris), Jacob Kuyt (penningmeester), mevrouw A.C.M. Avis-Vis, mevrouw Pauli Vis en de heren Dirk Vis, Anton Peters en Laurens Vis.

De redactie van de Mededelingen is in han- dne gelegd van Piet Vis en Heyme Vis. Alle vorige nummers - dertien in getal - zijn, met de onmisbare medewerking van Jaap Vis, verzorgd door Dirk Vis. Niet alleen inhoudelijk heeft hij vorm gege- ven aan de Mededelingen, ook de techni- sche uitvoering was zijn werk. Hij heeft daarmee aan ons contactorgaan een eigen gezicht gegeven, een lezenswaard vervolg op de prachtige familiekronek.

De nu aangetreden redactie wil dit werk graag voortzetten. Zij zal haar uiterste best doen tweemaal per jaar een medede- lingenblad te laten verschijnen. Zij prijst zich gelukkig dat Dirk Vis zijn medewerking zal blijven verlenen. Uit het rijke archief betreffende de familie Vis, waarover hij beschikt, hoopt de nieuwe redactie nog vele artikelen van zijn hand te mogen plaatsen.

D O N A T I E S

Het aantal donateurs van onze Stichting wisselt sterk en wordt uiteraard in belangrijke mate beïnvloed door de activiteiten die de Stichting ontplooit.

In 1975 bedroeg het aantal donaties ruim 100. Na 1977 is het aantal sterk gedaald en in het vorige jaar bereikte het een dieptepunt: slechts 5 donateurs.

Het lange uitblijven van een volgend nummer van de Mededelingen zal hier zeker een rol gespeeld hebben. Het nieuwe dagelijks bestuur is echter vastbesloten voortaan ongeveer 2 maal per jaar de Mededelingen te laten verschijnen. Daarnaast bestaat het plan eens in de 2 jaar een reünie te organiseren.

Bovendien heeft het bestuur besloten de beschikbare gegevens over de familie Vis door een genealoog te laten bewerken, om opname in het Nederlands Patriciaat mogelijk te maken. Dit is een vrij kostbare aangelegenheid.

Deze Mededelingen worden toegezonden aan alle familieleden en belangstellenden die ons bekend zijn.

Ter bekostiging van het drukken en verzenden van de Mededelingen, het genealogisch onderzoek en het behoud van het familie archief, vragen wij aan onze "abonnees" dit werk met een donatie te steunen. Als richtbedrag wordt gedacht aan f25.- De donaties kunnen overgemaakt worden op postgiro rekening 3220631 t.n.v. de "Stichting Familie Vis van Zandijk" te Heiloo.

Het Familieboek "Vis A Saandijk.

De belangstelling voor ons familieboek is nog steeds erg groot. Antiquarisch wordt het boek aangeboden voor prijzen die liggen tussen de 95 en 140 gulden. De Stichting zelf beschikt nog over een 100-tal exemplaren. De verkoopprijs van deze boeken is door het bestuur vastgesteld op f67,50. Voor donateurs bedraagt de prijs f50,--. Bestellingen kunnen gedaan worden bij de penningmeester: Jaap Kuyt

Oudburgerlaan 63
1852 HA Heiloo
tel. 072-331022

Aanvullingen op de genealogische staten

(Wij verzoeken U vriendelijk alle wijzigingen door te geven aan het secretariaat)

- CVIIbaaca Teewis Duyvis trouwt te Almere-Haven 22 juni 1984 Marianne Cornet.
- CIVagaba Dominique Hosman, dochter van Joep en Lilou Hosman-Vis, geboren 30 juni 1984 te Groningen.
- Nicoline Ellis Joy Vis, dochter van Steven en Sandra Vis-de Pont, geboren 13 oktober 1984 te Blaricum.
- CVIIaf Dina Anna Jacoba Olivier-Vis, overleden 10 december 1984 te Haren.
- CIddb Jan Albert Vis, overleden 16 februari 1985 te Koog aan de Zaan.
- CVIIbaaeaa Eline Vis, dochter van Albert en Anja Vis-Koelemij, geboren 28 februari 1985 te Sassenheim.
- CVIIbaaeab Madelon Vis, dochter van Albert en Anja Vis-Koelemij, geboren 28 februari 1985 te Sassenheim.
- CVIIaca Johanna Vis, overleden 8 oktober 1985 te Zandvoort.
- CIdeb Gezina Jeannette van Praagh-Ooms, overleden 4 januari 1986 te Duitsland.
- CIVdeb drs Alida Catharina Honig, overleden 17 maart 1986 te Bussum
- CIVacbbe Kahlil Damian Avis, zoon van Rudolf en Cissel Avis-Haltvik, geboren 14 juli 1986 te
- CVIIbaaeaca Taco Vis, zoon van Heyme en Jet Vis-Hepkema, geboren 29 juli 1986 te San José, Costa Rica.
- CVIaea Jacob Vis JCz., overleden 8 november 1986 te Zaandam.
- CVIIaabb Jacob Jan Heybroek, overleden 28 november 1986 te Heemstede.
- CVIIbaaebb Maurits Jan-Willem Vis, zoon van Laurens en Renée Vis-van Hunnik, geboren 13 januari 1987 te 's-Gravenhage.
- CVIIbaaebc Steven Alexander Vis, zoon van Laurens en Renée Vis-van Hunnik, geboren 13 januari 1987 te 's-Gravenhage